

БЕЗИМЕННИТЕ ДУШИ

Над блатата на нашата делничност груба,
дето властвуват Ужас и Глад,
дето ѝжтне зловещият смях на Хекуба —
непрестанно се раждат, проблесват и губят
светлинките на подвига свят.

Милиони души непознати, нечути,
се разтапят на светла роса
и угасват безименни в черните скути
на вековните тайни и вихрите люти,
непогалени с братска сжлза.

На челата им никога лаври победни
не потрепват с нетленни листа, —
те безмжлвно отдржпват завесите ледни
на забравата сжнна и, скржбни и бледни,
отминават навеки в нощта.

Като морски корали, родени сред бездни,
те се носят в студения мрак,
но Смжртта щом ги смаже под лапи железни
— напластяват те остров и в нощи незвездни
Свободата запалва маяк.

А запиташ ли тези звезди неброими :
„Сред житейската сива вжлна
вий какво сте? . . . Що тжрсите скржбни, незрими?“
Отговарят чрез своето огнено име :
„Светлина, светлина, светлина!“

